

عنوان مقاله:

کمال گرایی دینی و نسبت تساهل با آن در تربیت دینی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در مسائل تعلیم و تربیت اسلامی، دوره 28، شماره 46 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

ایراندخت فیاض - دانشیار فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه علامه طباطبائی

حسین شرفی - دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

تربیت دینی ازجمله حوزه های مهم تربیتی است که چنانچه سوء فهم و عمل نسبت به آن صورت پذیرد، آسیب های فراوانی را در پی خواهد داشت. همچنان که باقری در مبحثی تحت عنوان آسیب و سلامت در تربیت دینی به این آسیب ها پرداخته است. یکی از حوزه های مهم این آسیب شناسی، به مفهوم بنیادین کمال گرایی دینی و شکل آسیب زای آن یعنی کمال گرایی غیرواقع گرا مربوط شده و وضعیت سلامت در این حالت، سهل گیری بیان شده است. در این مقاله با استفاده از روش فلسفی، نابسندگی تبیین صورت گرفته از سهل گیری به عنوان وضعیت سلامت فوق الذکر نشان داده شده و تلاش گردیده است تا تبیین شایسته تری از نسبت تساهل با کمال گرایی دینی ارائه شود. طبق این پژوهش لفظ کمال گرایی غیرواقع گرا مسائلی را سبب می شود که موجب تضعیف کمال گرایی و حرکت به سوی غایت دینی می شود. لذا با تبیین جایگاه تساهل ورزی به عنوان یک مفهوم پازل گونه و فازی در فاصله دو قطب سهل انگاری و صعوبت موثر، حدوث مسائل فوق الذکر نیز رفع می شود.

کلمات کلیدی:

کمال گرایی، تساهل و تسامح، مدارا، تربیت دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1032815>

